

The background of the cover is a warm, golden-yellow to orange gradient. It features several white and light-colored feathers scattered across the surface, some in sharp focus and others blurred. There are also soft, out-of-focus circular light spots (bokeh) in shades of yellow and orange, creating a dreamy and nostalgic atmosphere.

JURNAL DE BORD

„POVESTEA – PUNTE CĂTRE TRECUT”

ȘCOALA GIMNAZIALĂ VALEA MOLDOVEI

2018-2019

Coordonator: prof. Timu Mihaela Cristina

**„CĂRȚILE AȘTEAPTĂ NERĂBDĂTOARE SĂ DIALOGHEZE CU
VOI, CITITORII. NU LE IGNORAȚI, DEOARECE ELE SUNT SUFLETUL
ȘI MIEZUL TIMPURILOR TRECUTE!”**

ȘCOALA GIMNAZIALĂ VALEA MOLDOVEI - JUD. SUCEAVA
Cercul de lectură „Aspiranții”

„...povestea este partea cea mai frumoasă a vieții omenești...cu povești ne leagă lumea, cu povești ne adoarme...Ne trezim și murim cu ele.”

Mihai Eminescu

Poveștile sunt ca niște bilete gratuite de avion care îți permit să călătorești în lumi transcendente, sunt ca o oglindă în care de câte ori te uiți, te regăsești ca fiind o forță inocentă, magică.

Activitățile de cerc literar sunt precum un balon cu care putem călători deasupra norilor. Norii reprezintă sita prin care autorii cern bunătatea și frumusețea și le aștern pe paginile cărților și astfel creează povești pentru sufletul nostru, al cititorilor.

Prin intermediul proiectului de promovare a lecturii „ **Povestea – punte către trecut**”, desfășurat în cadrul Cercului literar „Aspirații” am încercat în primul rând să creăm o stare de emoție în jurul Centenarului, deschizându-ne „porțile sufletului” în fața trecutului nostru.

Activitățile desfășurate i-au impulsionat pe elevi să citească pentru a afla răspunsuri la întrebările despre evenimente majore, despre zbuciumul unor perioade, învățând lucruri noi și reflectând asupra celor citite. Studiind sursele istorice și observând felul în care literatura reflectă adevărul istoric, elevii pot să găsească o punte de legătură între lumea reală și realitatea ficțională, pot să stabilească asemănări și diferențe între textul literar și cel nonliterar.

În cadrul cercului literar „Aspirații” am comparat trecutul cu prezentul, am călătorit în trecut, alergând printre rândurile cărții „Mica istorie a unui secol mare”, am aflat despre strictețea care acoperea țara în perioada comunismului prin

povestea Laurei Grunberg: „Nasul lui Ceașcă”. Am reînviat personajul celebru care ne-a arătat cât de important este Crăciunul și ce rol important are bunătatea, nu doar în preajma sărbătorilor, ci în fiecare zi. Spiritul Crăciunului Present născut din filele cărții „Colind de Crăciun” ne-a demonstrate acest lucru.

În fiecare mică istorioară ne-am găsit strămoșii și modul în care au trăit. În fiecare rând am descoperit pretextul pentru sângele vărsat de aceștia, iar mai apoi cununile de flori care l-au spălat spre fericire. Oare ce semnifică pentru noi toate acestea? O întrebare foarte bună, la care ne găsim răspunsul, printre emoțiile care ne-au înconjurat.

Doar citind povești putem afla despre trecut, despre viitor și putem trăi în prezent, călătorind printre cuvintele înzestrate cu mult har, smulse chiar din inima autorului.

Scopul proiectului îl reprezintă cultivarea interesului pentru lectură și a unor sentimente de înaltă vibrație sufletească

Ca **obiective** propuse amintesc următoarele:

- Dezvoltarea sentimentului patriotic;
- Promovarea și stimularea elevilor cu aptitudini literare și plastice;
- Cultivarea lecturii de plăcere;
- Stabilirea relațiilor de prietenie între elevi;

Activități derulate în cadrul proiectului:

„În prag de Centenar”, „ Nu uitați trecutul pentru ca să nu se repete!”, Lansare carte: „Istoria mică a unui secol mare”, „Participare la concursul Olimpiada poveștilor” „Ziua Internațională a cititului împreună”, „Citește cu mine!”, „Zâmbet de copil”, „Povești și locuri de poveste”(excursie tematică)

Prin participarea la acest proiect am încercat să demonstrăm că istoria este însăși viața. Este de unde am pornit, unde am ajuns și încotro ne vom duce. O putem considera și un fel de carte a omenirii în care este cuprins zbuciumul unei perioade, cu accentul pus pe suprapunerea istoriei „mari” peste istoriile „mici”, ale noastre și ale familiilor noastre, desfășurate în acești 100 de ani pe fundalul unor evenimente majore ca Unirea, cele două războaie mondiale, comunismul, revoluția din 89, ș.a.m.d.

„Nu uitați trecutul pentru ca să nu se repete!”

Fiecare dintre noi trăim și suntem legați puternic prin fire nevăzute, dar simțite de vatra natală, de oamenii, limba, obiceiurile pe care le purtăm în inimi ca pe un „tezaur scump pe toate drumurile vieții. De aceea, o privire aruncată din când în când spre trecut ne face să ne cunoaștem și să ne iubim rădăcinile.

Cui nu-i plac poveștile? Cum ne putem întoarce în timp? Ei, bine, deschizând cu emoție cartea „Istoria mică a unui secol mare”, mi-a atras atenția titlul poveștii: „Trei săpunuri Rexona și o casetă cu The Wall”, ce îl avea ca autor pe Alex Moldovan. Întâi gândul m-a dus la ceva banal, dar pătrunzând în miezul poveștii am constatat contrariul. Povestea prezintă petrecerea din casa lui Nichiteanu Radu, dar și prietenia dintre naratorul-personaj și Manu. Putem spune că în ciuda unor neajunsuri tinerii de altădată se distrau mult mai bine decât cei din zilele noastre, când internetul le ocupă aproape tot timpul. Așa cum spunea și naratorul, „problema nu erau banii, ci că n-aveai ce-ți lua cu ei”. De asemeni el mai spune că „statul la coadă era la mine în fișa postului”.

În schimb, nu mi-a plăcut atitudinea părinților lui Manu care vor să accedă în înalta societate pe seama fiului lor. De asemeni nu sunt de acord cu felul în care îi îngrădesc prietenii și nu acceptă în jurul băiatului decât pe acele persoane de la

care ar putea obține vreun avantaj. Nu sunt de acord cu felul în care cei doi băieți și-au „procurat” amintirea din casa lui Radu.

Ramona

Am ales să citesc „Pădurea [vie](#)”, deoarece conținutul ei este foarte interesant și pornește din real și se îndreaptă ușor spre fantastic.

Pădurea este umanizată, copacii fiind ciudați, iar noaptea ei pornesc ca niște zombi, prin sat și prin câmpie. Povestea domnișoarei Steliana este ca un vis ce devine realitate, iar copiii devin curioși și interesați de acest „vis”.

Andrada

M-a impresionat povestea „Unde este laptele de Alimentară?” prin prezentarea realistă a neajunsurilor regimului comunist: nu se găseau fructe, pepsi, condițiile de la hotel lăsau de dorit.

Mi-a plăcut relația foarte apropiată dintre Adina și părinții săi, de aceea ea le spune pe nume. Într-o zi, fiind la grădiniță, poartă o discuție cu o altă fetiță pe această temă, după care hotărăște să-i spună Doinei „mamă, ca să poată intra și ea în rândul lumii.

Narcisa

„O poveste cu happy-end” este o poveste cam încâlcită. Prezintă în paralel trei destine, cel al lui Geani, al lui Silviu Anghelache și a unei bătrâne născută în 1918. Naratorul, în postura diavolului, este convins că o să-și zăpăcească lectorul, dar pune acest lucru pe seama băuturii. Diavolul recunoaște că el a pus la cale să se întâmple toate lucrurile și faptul că a controlat totul, deoarece unde este beznă, diavolii sunt stăpâni.

Ziua Internațională a Cititului Împreună

„Iubesc cărțile pentru că ele mă
împlinesc ca om, mă învață să fiu eu însămi și
mă pregătesc pentru viitorul care mă așteaptă”

Floriștean Giulia

Împreună am
descoperit miraculoasa
REȚETĂ A LECTURII

Mulți oameni se
întreabă oare care este
rețeta miraculoasă a
lecturii? Ei, bine, ea este
ușor de obținut, dacă este
făcută cu suflet. Mai întâi
se adaugă într-un recipient
cuvintele: pasiune, talent,
dorință. Se amestecă și se
lasă până a doua zi. Apoi,
ele sunt așezate pe o coală

albă, îngrijită. Cât de frumoase sunt, parcă sunt așezate într-un șir indian. Dar
lectura poate fi exprimată și cu ajutorul desenelor colorate, ce mereu își vor face
prezența aici, în universul lecturii.

Ei, bine, deși internetul câștigă din ce în ce mai mult teren în zilele noastre, noi suntem puternici și putem învinge această tiranie, spunând cu tărie „DA” [lecturii](#).

Povești și locuri de poveste...

CETATEA NEAMȚULUI

„La Cetatea Neamțului m-am simțit transpusă într-un timp istoric, marcat de măreția voievodală a lui Ștefan cel Mare.”

Marin Ana Maria

„ Am experimentat farmecul lecturii în decorul încărcat de istorie și de spiritualitate a Neamțului”

Floriștean Ramona

Ne-am convins încă o dată de profunzimea afirmației marelui cărturar

Miron Costin: „ Căci nu este alta, mai frumoasă și mai de folos în toată viața omului zăbavă, decât cetitul cărților.”

Ivanovici Alexandra

Humulești – leagănul copilăriei lui Ion Creangă

Concurs de compuneri având ca temă copilăria

Să lăsăm toate acele lucruri banale cum ar fi:”...să prețuim copilăria, căci atunci când suntem adulți va trebui să fim mai responsabili!”etc. Dar oare ce este copilăria cu adevărat?

Copilăria este zâna împodobită în culori, fericire, chipuri vesele, flori, povești. Este prăjitura dulce din care toți gustăm într-un moment al vieții. Este clipa în care ne simțim foarte bine; ne simțim copii. Știu că după ce gustăm de multe ori din prăjitura copilăriei, aceasta se va termina ca orice prăjitură, dar va rămâne cea mai gustoasă dintre toate, zâna va pleca, clipele devin amintiri, iar noi rămânem copii în inimile și sufletele noastre. Copilăria va pleca...sau poate noi o părăsim? Nu știu. Dacă ea pleacă, deși îmi va părea rău nu îi voi reproșa nimic, ci îi voi spune:”Mulțumesc, că mi_ai oferit cele mai frumoase clipe, că m-ai lăsat să fiu copil!”, dar dacă eu voi pleca de la ea îmi pare rău, căci nu eu decid; sufletul rămâne copilăros, iar trupul va pleca spre o nouă etapă, spre un nou capitol.

Copilăria este definiția tuturor clipelor vesele, triste sau amuzante din perioada în care suntem doar niște copii inocenți. Da! Un cuvânt ce ne definește sufletul, titlul unui capitol al vieții. Este momentul în care suntem înconjurați de zâne, prinți, povești.

„CITEȘTE CU MINE!”

„Mi-a plăcut foarte mult ideea proiectului. Putem să alegem cărți care ne inspiră și ne reprezintă, dincolo de bibliografia obligatorie.”

Popescu Andreea

Cum ar fi ca într-o dimineață să te trezești cu fața către un munte? Și când spun munte, nu mă gândesc la Bucegi sau la Everest, ci la un munte de

înțelepciune, nu mă gândesc la un munte acoperit de zăpadă, ci la unul îmbrăcat în cuvinte, nu la unul străbătut de izvorul lin, ci la unul străbătut de valurile cunoașterii.

Propriul meu munte ar purta numele de „Scara Cunoașterii”. Trebuie să fii fericit să ai propriul munte, însă pentru a-l avea trebuie „să muncești” pentru a-l pune pe picioare. Ei bine, descriind propriul munte așa avea nevoie de foarte multe trepte. Poate că muntele meu nu e cel mai înalt, însă cu siguranță este cel mai bogat. Ca la baza oricărui munte, căldura domnește, iar pentru primele trepte așa alege niște cărți ale căror acțiune se petrece sub un cer cald: „Sub soarele nopții”, „Absolut tot”, volumele „Fluturi” de Irina Binder, care au și o latură plasată în lumea romantismului. Cu cât înaintez, mă infiltrez într-o aventură, una pentru cucerirea vârfului. Pentru aceste trepte așa adăuga cărți pline de aventură: „Pisicile războinice”, „Exploratorii”, „Aventurile lui Tom Sawyer”, „Aventurile lui Huckleberry Fin”. Apoi cu siguranță, când ajungi pe vârful muntelui, magia îți fură ochii. Pentru aceste scări așa adăuga întreaga serie Harry Potter, cele șapte volume, „Inimă de cerneală”, „Sânge de cerneală”. Mai apoi pe vârf începe cucerirea pentru acesta, la care așa adăuga „Hoțul de cărți”, „Elias și Spioana Cărturarilor”. Într-un final, ca orice fel de explorator înrăit, așa adăuga un jurnal al sentimentelor trăite. Pe această ultimă scară, așa adăuga „Jurnalul unui adolescent timid” și „Jurnalul unui puști”.

Cred că oricine poate avea propriul munte și poate fi părtaș la ploaia de sentimente. Eu una mă simt învingătoare. Acest lucru se datorează faptului că am reușit să-mi cuceresc propriul munte și să ancorez steagul în vârful [lui](#).

Până să citesc prima mea carte nu știam ce înțeamnă prietenia adevărată. Heidi, din cartea „Heidi, fetița munților” de Johanna Spyri mi-a oferit o prietenie nemaipomenită și împreună am trecut peste toate încercările vieții. De atunci am aflat că personajele din cărți, dar și cărțile sunt cele mai de încredere prietene. În funcție de starea pe care o ai ele te binedispun. Citind multe cărți, am legat multe prietenii, chiar și cu ființe necuvântătoare.

Muntele meu cu trepte din cărți îl întrezăresc mereu printre rafturile bibliotecii.

Când fac rost de o nouă lectură se mai adaugă o treaptă. Fiecare treaptă reprezintă câte o carte cu o poveste nouă, captivantă. Pășind pe fiecare treaptă a muntelui din cărți, pășesc într-o lume nouă, o nouă poveste. Când mă plictisesc merg și meditez pe treptele misterioase și, răsfoind câte o carte, în minte se derulează toate momentele prețioase ale cărții.

Acum, printre noii mei prieteni se numără și Labă de Foc sau Roșcovanul, din seria „Pisicile Războinice” de Erin Hunter, căruia am început să-i dau sfaturi despre cum să se antreneze, „Praf de stele” din seria „Aventuri din Ponilandia, o carte în care am încercat să dezleg misterul, dovedind că am stofă de adevărat detectiv.

V-ați imaginat vreodată cum ar fi ca într-o bibliotecă, mai exact pe rafturile acesteia acoperite cu oblonăse împotriva soarelui, să găsești lămâi, doar pentru că tatăl este pasionat de istoria lămâilor? Ei, bine, este posibil în cartea „Lămâi, cărți și prieteni”, de Joe Cotteril.

Citind „Hoțul de cărți” de Markus Zusak, am cunoscut durerea, dar am învățat și ce înseamnă să fii cu adevărat cititor.

Sunt convinsă că doar cu răbdare și cu pasiune voi reuși să-mi construiesc propriul munte de cărți.

În sufletul meu de copil sălășluiesc trei mari iubiri: iubirea de mamă, de familie și iubirea de carte.

Dacă mama reprezintă iubirea nesfârșită, căldura și bunătatea, iar familia cuibul unde mă pot adăposti atunci când aripile nu îmi mai dau puterea de a zbura, între copertile cărților am descoperit cea mai de preț comoară, care îmi sădește în minte și în suflet lumina cunoașterii.

Am făcut cunoștință cu cărțile încă din primii ani ai copilăriei mele, atunci când mama cu glas suav mă purta în lumea minunată a basmelor. Dintre copertele acestora se iveau seară de seară prinți, zâne bune cu chip de îngeri.

Mai târziu, cu înaintarea mea în clasa întâi, ajutată de doamna învățătoare am descifrat tainele alfabetului, iar bucuria mea în legătură cu întâlnirea cu diferite personaje a fost și mai mare. Prin intermediul cărților am reușit să ajung în ținuturi pline de farmec. Îmi amintesc că până în vacanța de vară din clasa a-II-a, citeam doar cărți de povești. Abia atunci mi-am făcut curaj să mă aventurez în lumi mai îndepărtate. Apoi am citit o carte cu povestea unei fetițe, pe nume Heidi și a verișoarei ei, Clara, din cartea „Heidi, fetița munților”, de Johana Spyri. De atunci am început să-mi clădesc propriul meu munte de cărți și pe care am vrut să-l parcurg singură cu multă atenție, fără să scap din privire vreun detaliu. De când am început să-mi clădesc acest munte, am început să aflu cât de bine mă simt cu aceste prietene ale mele și să mă judec, să mă corectez mai întâi pe mine, iar mai apoi pe

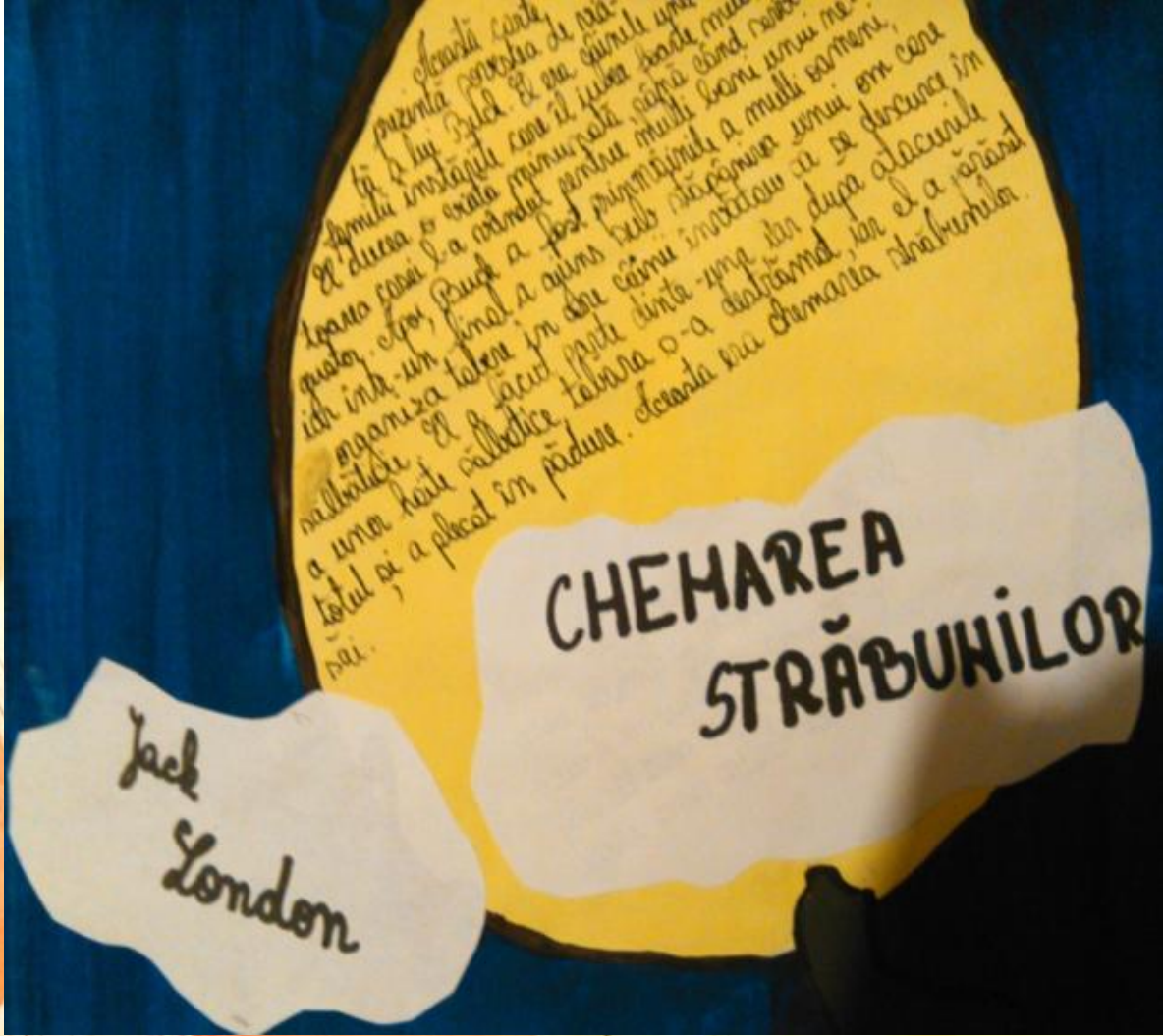
cei din jur. Am ales să cred că dacă vreau să schimb ceva, ceea ce aş vrea să schimb este la mine, nu la ceilalți.

Odată cu descoperirea lumilor pline de farmec și mister ascunse între copertile cărților, sentimentele, emoțiile și gândurile se jucau cu mine. Totodată parcă se întreceau într-o cursă, care pe care să mă posede.

Ori de câte ori timpul mi-e prieten iau cartea și încep să citesc, cufundându-mă în tainele ei. Mai am atâtea de învățat și de descoperit și sunt convinsă că doar cartea, prietena mea, mă poate ajuta să-mi potolească setea de cunoaștere.

Muntele meu de cărți îmi oferă o paletă variată, fiecare alegere fiind influențată de ceea ce [simt](#).

„ZÂMBET DE COPIL”

Activitatea cercului de lectură „Aspirații” a fost încununată în cadrul acestei activități cu lansarea cărții de poezii „Sentimente”, având autor pe Andreea Marcu. Împreună cu Andreea ne-am plimbat în caruselul emoțiilor și am învățat că cea mai puternică armă a omului este SENTIMENTUL. Depinde de fiecare în ce scop îl folosește pentru a distruge sau pentru a înveseli.

De fapt, volumul de față este un omagiu adus tuturor sentimentelor existente ce ne învăluie în aura lor.

„Astăzi am avut parte de cea mai frumoasă surpriză. „Mica” noastră autoare Andreea și-a lansat „oglindea interioară”, volumul de poezii „Sentimente”. O ultimă activitate de cerc literar din acest an, o clasă înveșmântată în culori, în mijlocul ei stând mica noastră autoare contemporană... , Ramona

„A fost o zi plină de sentimente, o activitate de neuitat”, Marin Ana Maria

„Părerea autoarei despre mine a fost excelentă. Mi s-a spus că sunt un îngeruș. A fost o zi sentimentală!”, Georgiana

Atmosfera de la lansarea de carte a fost surprinsă și în versuri:

„Ziua de ieri

Îmi umple inima de mângâieri

Și s-așază-n mine

Ca un roi de albine

Cărți, povești, amintiri,

Suflete în formă de crini

Am descoperit iubirea

M-am ales cu amintirea.

Poezii frumoase, povești miraculoase

Și-n mijlocul nostru o mică scriitoare splendidă

Cu-a sa liră puternică.

Floriștean [Nicoleta](#)

Deși fiecare basm începe cu „A fost odată...” și se termină cu „și încălecai pe-o șa și vă spusei povestea așa”, noi nu o să respectăm tiparul. E ca și cum ar fi o poveste în care am intrat fără să ne dăm seama și nu știm ce poate să ne aducă pagina următoare. Timpul se scurge, iar aceste activități trebuie păstrate în cutia noastră cu amintiri. Așadar vă asigurăm că aventura noastră în lumea cuvintelor va continua...

